

Det er nu ikke ganske det samme for Sognekommunerne at faa Ret til at udmelde Ligningsmænd til Hjælp, som hvis hele Skattearbejdet blev overladt til Ligningskommissioner. Det kan ikke nægtes, at i de store, tæt befolkede Kommuner er Ligningsvirksomheden et saa betydeligt Arbejde, at det var meget ønskeligt, at Sogneraadene kunde blive fri derfor. Jeg ved selvfølgelig, at man fra anden Side vil hævde, og med Rette, at det er heldigt, at Sogneraadene have Indseende med Skattepaaligningen. Imidlertid er det her foreslaaede dog et Fremskridt for de Kommuner, som endnu ikke ere naaede op til 10,000 Indbyggere, men hvor der dog er et meget betydeligt Arbejde forbundet med Ligningen.

Jeg skal derefter gøre nogle Bemærkninger om Erhvervsskatten. Bestemmelserne herom findes jo i § 10 og de følgende Paragraffer. Man har, som jeg allerede før udtalte, ved dette Lovforslag søgt at drage flere Indtægter ind til den Kommune, som kaldes Erhvervskommunen, ved at udvide Kredsen af dem, som skulle svare Erhvervsskat. Der er i § 10 indskudt et Stykke, der lyder saaledes: „Det samme gælder, naar en Person, som har skattepligtigt Ophold i en Kommune her i Landet, samtidig staar i en anden Kommunes Tjeneste og har sit Arbejdssted i denne, saavel som naar en Person har fast Ansættelse ved nogen i en anden Kommune stedfindende Erhvervs- eller anden privat Virksomhed“, og endvidere naar den vedkommende er „Medlem af Bestyrelse, Repræsentantskab eller lignende for nogen saadan i en anden Kommune stedfindende Virksomhed“. Nu er denne Bestemmelse ganske vist begrænset ved, at de Indtægter, der her skulle tages i Betragtning, kun ere dem, der ere over 2,500 Kr., men jeg finder alligevel Bestemmelsen ganske uretfærdig og ulogisk. Den hviler ikke paa det Princip, at de, som tilføre Erhvervskommunen Udgifter, ogsaa skulle bidrage til at dække disse; thi det kan slet ikke siges allerede om de Virksomheder, som vare inddragne under den nu gældende Lov, men det kan endnu mindre siges om de Personer, som nu ere inddragne under dette Lovforslag. Det er jo meget muligt, at en Bank, et Agentur eller en Forsikringsvirksomhed kan have Sæde i en By, medens hele deres Virksomhed, hele deres Klientel i Virkeligheden falder udenfor Byen, saaledes at de ved deres Tilstedeværelse i Byen snarere bringe Fortjeneste

til Byen, trække Folk til den, end de paaføre Byen nogen som helst Udgift. En Bestyrelse kan have sit Sæde i en By uden i øvrigt at have noget at gøre med Byen eller paaføre den nogen som helst Udgift; det kan være Bestyrelsen for en Virksomhed, som finder Sted udenfor Byen paa Landet; men naar Bestyrelsen har sit Sæde i denne By, skal altsaa en Mand, som bor udenfor Byen, men er Medlem af denne Bestyrelse, betale Erhvervsskat til Byen. Jeg tror, man er gaaet noget for vidt paa dette Punkt. Selvfølgelig bør Byerne som Erhvervskommuner have alt, hvad der tilkommer dem, men man maa ikke ganske se bort fra, at Opholdskommunen har sine berettigede Krav, og at en Mængde af de Folk, som fra Erhvervskommunen flytte ud og bo i en anden Kommune, paafører denne en hel Række Udgifter. Skulde disse Folk nogen Sinde komme til at trænge paa den ene eller den anden Maade, er det Opholdskommunen, som kommer til at bære Udgiften derved. Efter min Formening gælder det derfor om at skifte Sol og Vind lige mellem Opholds- og Erhvervskommunen, og jeg skønner ikke rettere, end at den nu gældende Lov i alt væsentligt har været ret heldig dermed, selv om den ikke paa alle Punkter kan siges at have naaet Idealet fuldt ud.

Endvidere er der i Forslaget indført den Bestemmelse, at der kan gives et Tillæg til Erhvervsskatten i Henhold til Bestemmelserne om Kildeartsbeskatningen m. m. i § 7. Jeg finder, det er ganske urimeligt, og at det kan blive meget uretfærdigt mod de paagældende. De Tillæg saavel som Fradrag, der efter § 7 kunne gives i Opholdskommunen, kunne afvejes efter det Kendskab, man har til vedkommende Person; men saa snart der er Tale om Erhvervskommunen, hvor man slet ikke kender Personen og de nærmere Forhold, ville Ligningsmyndighederne være ganske afskaarne fra at tage Nedsættelsesmomenterne i Betragtning, saaledes som vedkommende Personer kunne have Krav paa.

Dette store Lovgivningsværk kommer her til Landstinget i den sidste Maaned, hvori Rigsdagen formentlig er samlet, og det bør efter min Formening være Genstand for en indgaaende Undersøgelse, forinden det kan blive til Lov. De gode Bestemmelser, der findes i det, og som forbedre den nugældende Lov, bør selvfølgelig føres ud i Livet, men der er Bestemmelser imellem, som man meget nøje bør overveje, forinden man bør gaa til at give dem Lovkraft.